

at det skal være en reel opkvalificering. Altså, praktik starter eksempelvis med et ulønnet praktikforhold og afsluttes med et lønnet. Det er det, jeg har hørt.

Det skal siges, at der i dag ikke har været mange konstruktive forslag – der har vel ikke været nogen overhovedet – fra hverken De Konservative, Venstre eller Dansk Folkeparti til, hvordan vi kan hjælpe de her mennesker. Men det, jeg ellers sådan har hørt, er, at man kan indgå en kontrakt, at man kan få en uddannelse, hvis man skriver under på, at man rejser hjem. Jeg vil sige, at det i min optik, som forholdene er i eksempelvis Irak, ikke er en reel kontrakt, for asylansøgeren har jo ikke noget at gå ind i sådan en kontrakt med, fordi forholdene altså ikke er til, at vedkommende kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er ikke så mærkeligt, for vi sidder i en forhandlingssituation, og vi åbner jo ikke op herinde, fordi der er et socialdemokratisk beslutningsforslag om, at asylansøgere under et skal have den mulighed. Vi begynder jo ikke herinde at bruge det i vores argumentation for noget helt andet.

Det, der er tanken med at opklassificere de her afviste asylansøgere i den tid, de sidder i venteposition, er sandelig ikke at give dem lønnet arbejde. Det er at hjælpe dem til at få nogle kvalifikationer, som de kan tage med til hjemlandet og bruge der. Vi snakker ikke om, at de dermed skal kunne brødføde sig selv eller noget som helst andet.

Når de her forhandlinger er tilendebragt, skal vi nok komme og fortælle, hvad det er, der kommer ud af det. Men jeg synes stadig væk, der er meget langt fra de argumenter, der bliver brugt her i salen i dag, til det socialdemokratiske beslutningsforslag, hvis man går ind og nærlæser det.

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg regner med, at hr. Allan Niebuhr vil erkende, at regeringen har et væsentligt ansvar for asylansøgernes forhold og et væsentligt ansvar for, at vi har så mange asylansøgere, der sidder og sygner hen på asylcentre, og at vi anstændigvis bør gå ind og se konstruktivt på, hvordan vi kan hjælpe.

Derfor forventer jeg da også, at vi i det kommende udvalgsarbejde kan se på og nå nogle løsninger, og jeg lyttede da til – og med stor interesse – at De Konservative gerne ville være med til at se på forholdene for de afviste asylansøgere, de, der ikke kan rejse hjem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 12/4 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Britta Schall Holberg (V):

Det er en stor dag for de 1.878 voksne og 1.024 børn, der er omfattet af det lovforslag om dansk statsborgerskab, som vi nu behandler. Hvis man vil overtale sig om sandhedsværdien i det udsagn, kunne man deltage i Folketingets årlige statsborgerskabsdag. Også i år kom de nye statsborgere langvejs fra for at være med. Det viste for mig, at det er en begivenhed for dem, der får dansk statsborgerskab, men det er også en begivenhed for os at byde de nye statsborgere velkommen hertil.

Når det er en begivenhed for de nye statsborgere, er det jo, fordi det er en stor beslutning at skifte statsborgerskab. Vi ved fra samtaler på statsborgerskabsdagen, at det kan tage 40 år eller mere, et helt liv måske, før man tager det store spring. Det er jo, fordi loyaliteten over for det land, hvis statsborger man hidtil har været, er så

stor eller kan være så stor. At det er sådan, kan de fleste danskere forstå, for også for mange af os ville det være et stort spring at skifte statsborgerskab.

Derfor er der al mulig grund til at vise respekt for den beslutning, de 1.878 og med dem deres børn har taget. Det er også, fordi det at få dansk statsborgerskab kræver en indsats, og vi kunne mærke den stolthed over, at den indsats var lykkedes, da vi havde statsborgerskabsdagen forleden dag. For de 1.840's vedkommende i lovforslaget er der tale om, at de er optaget efter de hidtil gældende regler, mens 38 af ansøgerne er optaget efter de nye retningslinjer, der ikke kræver en mindre indsats, hvad angår dansk kundskaber og viden om dansk kultur, historie og samfundsforhold.

Fra Venstres side vil vi gerne anerkende indsatsen, og vi vil gerne byde velkommen også til de rettigheder og pligter, der følger med at få dansk statsborgerskab. For selv om det igen er vigtigt at understrege, at et menneske med tidsubegrænset opholdstilladelse kan leve trygt her med en lang række goder, herunder en lang række retsgarantier, så medfører statsborgerskabet yderligere muligheder: at man får adgang til at stemme til Folketinget, og at man altså også får et dansk pas.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at vi glæder os til at se en stor part af de nye statsborgere til næste forårs statsborgerskabsdag herinde, for det er spændende også for os andre at deltage i samtalen med dem om, hvad der har ført til deres beslutning. Men indtil da ønsker vi hjertelig tillykke med optagelsen på lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg deler naturligvis ordførerens lykønskning til de nye danske statsborgere. Vi har jo haft en diskussion, eller jeg har i hvert fald prøvet at rejse en diskussion om, at der er 120 mennesker, som ikke får statsborgerskab ved denne lejlighed, på grund af at indfødsretstesten har været forsinket. Det kunne jeg godt tænke mig at ordføreren forholdt sig til.

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Ja, den sag har vi jo drøftet, og jeg må indrømme, at vi for Venstres vedkommende er af den opfattelse, at hvis der var tale om, at der var sket en eller anden uoprettelig skade ved, at disse

120 mennesker skulle vente, til de kunne komme med på det kommende lovforslag, så kunne man have overvejet at gøre et eller andet ved det. Men det er der, så vidt jeg overhovedet er overtydet om, ikke noget der taler for.

Så derfor mener jeg, man må sige, at der er sket det beklagelige, at det varede lidt, inden den prøve kunne komme på banen, om jeg så må sige, og det er altså gået ud over de 120 mennesker, som må komme med på næste lovforslag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg forstår det, ordføreren siger, sådan, at der på grund af smøl i Integrationsministeriet er 120 mennesker, der har fået deres statsborgerskab på et senere tidspunkt, end det ellers var meningen. Det er da noget ærgerligt, for nogle af de her mennesker har måske, som ordføreren var inde på, haft lange og svære overvejelser først, før de så har besluttet at søge om et dansk statsborgerskab, og endelig er de kommet dertil, hvor de kunne få det.

Det har ikke nogen uoprettelig skade, siger ordføreren, men hvis nu ordførerens partikollega, statsministeren, vælger at udskrive folketingsvalg, kan det jo godt være, at det for den enkelte føles som en uoprettelig skade, at man ikke får lov til at deltage i demokratiet. Det kan også være, at nogle af de pågældende ønsker at søge nogle af de job, hvor man kræver dansk statsborgerskab.

Der kan være forskellige problemer, som måske ikke er uoprettelige i den forstand, at man ikke kan ændre det senere, men et valg er et valg, og det er da ærgerligt, når man nu endelig er blevet borger i et demokratisk samfund, at man så ikke kan være med til at stemme på grund af smøl i et ministerium.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Nu tror jeg ikke, hr. Ammitzbøll behøver at være nervøs for, at et folketingsvalg skal komme før det næste indfødsretslovsforslag, så det tror jeg vi skal lade ligge. Og så sagde jeg ikke noget om smøl. For enhver, der kender lidt til det administrative arbejde herinde, vil vide, at når man sætter sådan noget på skinner som den prøve, der her er tale om, kan der indtræffe nogle situationer, hvor man må sige: Vi nåede det altså ikke til tiden. Det er ikke udtryk for smøl.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg er meget enig med Venstres ordfører. Det har været en fantastisk god dag, statsborgerskabsdagen. Jeg skal hilse vores Folketings formand og sige tusind tak på manges vegne for den smukke tale, formanden holdt.

Tilbage til den her sag: Vi har 120 mennesker, som jeg betragter som sagesløse i den her sammenhæng. Det er ikke deres skyld, at de skal vente. Om det er en fejl i administrationen, eller hvad det er, ved jeg ikke, men jeg betragter dem som sagesløse. Jeg mener, det ville være rimeligt, at de, når det ikke er deres egen skyld, kommer med i den her omgang. Hvad siger Venstres ordfører til det?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes da i og for sig også, at det er beklageligt, og de 120 mennesker er sagesløse, det er jeg ganske enig i. Men de skal op til en prøve ifølge den aftale, der er lavet her. Der er en skæringsdato, og den skæringsdato bliver vi nødt til at overholde, og det betyder, at de 120 skal op til den prøve.

Det, man gerne vil have, er, at de skal gå op efter de gamle regler, og det synes vi i Venstre ikke. Jeg synes, de er omfattet af de nye regler, og dem skal de så følge. Det drejer sig om et halvt år eller sådan noget lignende, hvor beklageligt det end er. Men sådan tror jeg vi bliver nødt til at handle.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er sådan i det juridiske system, at tvivlen skal komme den sigtede til gode. Det bruger man. I den her sammenhæng synes jeg, det er rimeligt at hjælpe de sagesløse mennesker, som er kommet i klemme, og hvor det ikke er deres egen skyld. Nu siger man, at det er et halvt år, det drejer sig om, og at det ikke gør så meget. Men det betyder meget for de 120 mennesker, tror jeg, at mange af dem måske ikke kan rejse til andre lande, fordi de har et pas med en bestemt status, eller hvad det kan være. Venstres ordfører siger, at det kun er et halvt år, men jeg er virkelig bange for, at det halve år betyder meget for de 120 mennesker og deres familier.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg negligerede sådan set ikke, at et halvt år også kan føles som lang tid. Men det, der er vigtigt i den drøftelse, vi har haft om det, er jo spørgsmålet om, hvorvidt der er nogen, der her er kommet alvorligt og uopretteligt i klemme på den ene eller den anden facon, som jeg sagde, og det er der jo ikke. Det er der ikke tale om. Derfor bliver vi nødt til at fastholde, at det ordentlige system er, at de er omfattet af den nye aftale, og derfor må de gå op til den prøve, og så kan de komme med på næste lovforslag.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg hørte Venstres ordfører sige, at der, så vidt ordføreren vidste, ikke var nogen konsekvenser af det her halve års ventetid for de 120 mennesker, der ikke er kommet med. Jeg tror, det er blevet tydeligt, at det er der – der er nævnt flere eksempler eller flere bud på det. Betyder det, at hvis vi, der ligesom står bag de her 120, for at få dem på listen kan godtgøre, at der er nogle konsekvenser, så ville Venstre i den her sammenhæng være til at tale med?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jamen det tror jeg ikke vi har afvist at gøre, men det har jo hidtil ikke i udvalget været muligt at sandsynliggøre, at der er sket denne uoprettelige skade for de 120 mennesker. Det er vi vist nogenlunde enige om, for ellers ville der foreligge en helt anden situation. Så de 120 må gå op til den prøve, sådan må det være.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Ja, baggrunden for ordførerens skråsikkerhed er jo sikkert de svar, vi har fået fra ministeriet. Nu skal man jo ikke altid sige, at det så er den endelige sandhed. Rent faktisk var det således, at da vi sad og bearbejdede de svar, vi fik, kunne vi i sagsbunken bl.a. finde et eksempel på en borger, som på grund af statsborgerskabet ikke kunne fuldføre en uddannelse. Jeg kunne nævne andre eksempler – det kunne være en brøkpension, der kunne få konsekvenser, det kunne være optagelse på en uddannelse eller lignende – og derfor spørger jeg: Hvis der er så konkrete eksempler, er det vel uopretteligt, at man ikke

kommer på listen, når man har fået en forventning om, at man kom på listen?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes bare ikke, at de oplysninger, vi har fået fra ministeriet – og det mener jeg nu har en vis vægt – indicerer, at der her skulle være sket denne uoprettelige skade for de mennesker, det drejer sig om. Det bliver jeg nødt til at forholde mig til.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der var jo engang, hvor Venstre havde et slogan, der hed »Mennesket før systemet«. Set i det lys har jeg faktisk meget, meget svært ved at forstå, hvorfor fru Britta Schall Holberg nu hårdnakket fastholder, at 120 mennesker skal have udsat deres mulighed for at blive danske statsborgere på grund af systemet. Kan fru Britta Schall Holberg forklare mig det?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Ja, det ligger jo lige for at bruge en sådan sætning, men jeg har jo forklaret, at vi faktisk, som det også blev sagt lige før, har fået svar fra ministeriet om, hvad der skete for de mennesker, som det drejer sig om her, og som beklageligvis ikke er gået op til prøven, fordi der er sket den forsinkelse i ministeriet. De oplysninger, jeg har, er i hvert fald ikke af en sådan karakter, at man må sige: Her bliver vi nødt til at sige, at de 120 mennesker slipper lidt lettere om ved det, end de egentlig skulle.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jo, men når det kan være så svært at forklare, synes jeg bare, det er lidt pudsigt, at fru Britta Schall Holberg nu påtager sig den meget, meget tunge byrde at vurdere, om der er nogen, der har været udsat for en uoprettelig skade.

Er det ikke rigtigt, at det mest rigtige ud fra Venstres udmærkede gamle slogan ville være at sige, at det ikke er systemet, men mennesket, nemlig de mennesker, det drejer sig om, som bør have muligheden for at sige, om de meget gerne vil have det statsborgerskab, som de rettelig vil være berettiget til, hvis systemet ellers havde fungeret?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan faktisk ikke tilføje mere, end jeg allerede har gjort. Jeg har stor forståelse for, at også et halvt år selvfølgelig kan være længe at sidde og vente på noget, men der er altså nogle mennesker, der bortset fra det har været 40 år om at beslutte sig til at tage det danske statsborgerskab. Jeg synes på en eller anden måde, at vi bliver nødt til at forholde os til det svar, som ministeriet flere gange, så vidt jeg kan huske, har givet om, hvilken situation de 120 er i. At det så er en ubehagelig situation og alt det der, forstår jeg godt.

Formanden:

Tak til fru Britta Schall Holberg. Så er det hr. Bjørn Medom Nielsen som ordfører.

Kl. 18.15

Bjørn Medom Nielsen (S):

Med denne lov giver vi ca. 1.800 mennesker dansk statsborgerskab. Lidt over 1.000 børn følger deres forældre, og det er helt naturligt og rigtigt.

For os, der er født i Danmark og har haft de rettigheder og pligter, som et dansk statsborgerskab indebærer, og som vi er glade for måske uden rigtig at vide hvorfor, er det måske svært helt at forstå, hvad det betyder at blive dansk statsborger. Men for de mennesker, der nu har foretaget et endeligt valg, kan jeg kun tænke på den beskrivelse, som USA's tidligere udenrigsminister Madeleine Albright med en kompliceret blandet europæisk nationalitet som baggrund giver i sin personlige biografi. Hendes budskab er:

Af alt, hvad jeg havde af kompetencer, jordisk gods og andet, der kunne sikre mig i min verden, var det vigtigste dog mit amerikanske statsborgerskab.

Sådan tror jeg også at vores nye statsborgere kommer til at føle, når deres sag er endt ved tredje behandling i det høje Ting, og sådan skal det også være, når vi nu har dannet et sådant samfund, som vi har i Danmark. Tillykke med det.

Situationen er dog ikke lige god for alle. Nogle har gerne villet stå på den liste, vi har til første behandling i dag, men situationen og skæbnen har villet noget andet. Et af de krav, man skal fuldføre for at blive indstillet til dansk statsborgerskab, er den nys indførte indfødsretsprøve. Konstruktionen af denne prøve har været forsin-

ket, sikkert fordi nogle i det høje Ting skulle godkende indholdet på første hånd, og det har betydning, at ca. 120 personer ikke har kunnet komme på den liste, vi har til første behandling i dag. De har ikke kunnet få mulighed for at bestå prøven, på trods af at de har været stillet det i forventning.

Forsinkelsen kan muligvis forklares, men ikke forsvares over for de mennesker, der var stillet i udsigt, at der ingen problemer ville være med at behandle deres sag med afslutning omkring den 1. juni.

Vi har i Indfødsretsudvalget forsøgt at få klarhed over konsekvenserne for den enkelte. Det er ikke helt lykkedes, men alle er jo bekendt med, at dansk statsborgerskab kan være afgørende i forbindelse med uddannelse, ansættelse og en række personlige forhold. Endvidere er det vel almindelig anstændighed ikke at sætte borgeren i klemme, bare fordi systemet ikke kan gøre sig færdig. Det er dog en uskøn velkomst til det danske samfund.

Så Socialdemokraterne vil arbejde aktivt for, at de 120 i den kommende behandling af dette lovforslag kommer på den liste, som vi behandler i dag. Intet er mere rimeligt, og vi kan ikke være andet bekendt.

Socialdemokraterne støtter forslaget, som det ligger nu til førstebehandling og siger foreløbig tillykke til dem, der nåede det.

Formanden:

Tak til hr. Bjørn Medom Nielsen. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Til denne lov knytter der sig for vores vedkommende ikke de store problemer. Vi har som bekendt i aftalen af 8. december 2005 lovet, at vi vil stemme for indfødsretslove, der bliver til på denne aftales grund. Og hermed er vores ja til L 207 givet.

Når dette er sagt, vil jeg tilføje, at vi glæder os til og er meget spændte på resultatet af den indfødsretsprøve, der bliver taget i brug i maj måned. Vi er tilfredse med den. Vi finder det tilfredsstillende, at der virkelig stilles krav til dem, der skal kunne opnå dansk indfødsret: at de skal kunne tale ordentligt dansk, at de skal kende til Danmarks historie, kultur og samfundsforhold, og at de skal være uden offentlig gæld og kunne forsørge sig selv.

Det er jo ingen hemmelighed, at pressen har haft meget ondt af de kundskabskrav, som ind-

fødsretsprøven stiller. Journalisterne har åbenbart fundet det meget vanskeligt at svare på, hvornår Island løsrev sig fra Danmark, og hvornår grundlaget for aftalesystemet på det danske arbejdsmarked blev lagt. I hvert fald har de sværmet omkring folketingspolitikere som spyfluer omkring gammel ost og krævet os til regnskab for adskillige historiske data og årstal, og jeg håber oprigtigt, at de har fået held til at få nogle af os til at dumpe i. Man skal jo tænke kærligt på sine medmennesker, selv journalister.

Men indholdet af prøven ligger fast. Vi stiller krav om viden. Vi kræver, at skal man opnå indfødsret, må man bevise, at man fortjener den. Og som sagt er jeg meget spændt på, hvordan den næste indfødsretslov til efteråret, der har indfødsretsprøven som grundlag, kommer til at se ud.

Kl. 18.20

Det var en god aftale, vi lavede i december 2005, men dens ikrafttræden har mindet om arbejdet med at vende en supertanker. Det tager tid, og der kommer altså til at gå 2 år, før resultatet viser sig. Vi venter i spænding, og vi siger som aftalt ja til denne lov, idet jeg i en parentes vil gøre opmærksom på, at en grundig gennemlæsning af loven har oplyst os om, at nr. 1851 før bemærkningerne til loven i delen efter bemærkningerne er blevet til 1852. Dette var en lille tilføjelse. Vi siger ja.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup. Så er det hr. Allan Niebuhr som ordfører.

Allan Niebuhr (KF):

Jeg skal heller ikke på nogen måde trække den her debat i langdrag. Jeg synes, at fru Britta Schall Holberg med sin oplystning over, hvad det her drejer sig om, gjorde det så ganske udmærket. Det er næsten 3.000 mennesker, voksne og børn, der med det her lovforslag opnår dansk statsborgerskab, opnår at komme med i klubben over de rettigheder, der er, og de pligter, der er i forbindelse med at blive dansk statsborger.

Jeg vil også godt knytte et par bemærkninger til netop det fænomen, som vi jo med statsborgerskabsdagen har fået arrangeret. Det har nu været i 2 år, og det er en meget, meget stor dag, ikke bare for dem, der er blevet danske statsborgere, men også en stor dag for os, der får muligheden for at møde de her mennesker og mærke deres glæde over, at de er blevet danske statsborgere, høre om deres forventninger til det liv,

de nu rigtig skal i gang med som danske statsborgere. Det, jeg oplever, er, at det er mennesker, som snakker meget, meget mere om deres tanker, deres planer og deres forventninger til det danske statsborgerskab end om det at have fået et rødbedefarvet pas. Det er ikke det, der optager folk mest, det er den situation, de nu står i, hvor de er blevet – i citationstegn – rigtige danskere. Det synes jeg også vi skal glæde os over sammen med dem.

Derfor vil vi fra konservativ side selvfølgelig også hilse de her næsten 3.000 mennesker velkommen i det danske samfund som danske statsborgere, og derfor stemmer vi selvfølgelig også for det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg havde også forventet, at Det Konservative Folkeparti stemte for forslaget, og vi er jo enige om at glæde os over de nye statsborgeres del i vores fællesskab.

Men jeg bliver jo nødt til også at spørge den konservative ordfører om de her 120 mennesker, som er kommet i klemme. Det Konservative Folkeparti er jo et parti, der normalt står for ordentlighed, anstændighed og pænhed, og derfor er jeg nødt til at spørge, om det ikke sådan skærer i hr. Allan Niebuhrs hjerte, at der er 120 mennesker, der på grund af det, jeg ikke må kalde smøl for fru Britta Schall Holberg, men så på grund af langsommelighed i Integrationsministeriet må se, at deres statsborgerskab først kan blive realiseret på et senere tidspunkt. Ærgrer det ikke hr. Allan Niebuhr, og skærer det ikke lidt i hans hjerte?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det, der ærgrer mig allermest, er, at alt det, der omgærder den her lov og det her lovforslag, ikke bare den her gang, men hver gang, er, at det altid er synd for nogen. Det er altid synd, og det er ærgerligt, og det er en skam, i stedet for at glæde sig over, at der altså her er næsten 3.000 mennesker, som opnår at blive danske statsborgere. De 120 må vente ikke på grund af langsommelighed, ikke på grund af smøl, men på grund af den sagsbehandlingstid, som det nu tager at udarbejde det her stykke dokument, som skal bruges, og som ingen kunne vide hvor lang tid ville tage under omstændighederne.

Der er ikke nogen, der har ladet det her vare for længe af grunde, som ikke var anstændige.

Derfor vil jeg sige: Der er et demokratisk flertal i Indfødsretsudvalget, som har sagt, at det her vil vi ikke bruge og lægge til grund for, at der er nogle, der skal undgå at komme op til den prøve, som her er vedtaget ved lov. Derfor er der altså ikke noget at sige til, at de 120 mennesker får muligheden, når prøven foreligger, og så kan de komme på lovforslaget om et halvt år.

KL 18.25

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Med al respekt for den test, der er lavet, tror jeg, at hr. Allan Niebuhr, eventuelt i samarbejde med hr. Søren Krarup og jeg, kunne have udarbejdet den på en eftermiddag. Det er jo ikke, fordi de spørgsmål, der står der, kræver en enorm opfindsomhed; altså spørgsmål om, hvornår Enhedslisten blev dannet, hvornår Island forlod Danmark, som hr. Søren Krarup refererede til, og lignende spørgsmål. Det er jo ikke en højere videnskab, der er tale om.

Det, der er tale om, er, at et flertal her i Folketinget gav konkrete løfter om, hvornår prøven ville være færdig, og alligevel vil det samme flertal ikke være med til at give dispensation for de mennesker, der kommer i klemme på grund af langsommelighed og smøl.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det lyder jo, som om hr. Simon Emil Ammitzbøll ved betydelig mere om den produktionstid, der har været, end jeg som formand for Indfødsretsudvalget ved. Det er i øvrigt heller ikke min opgave at kontrollere eller undersøge, hvad der er foregået i Integrationsministeriet. Det er der folk der gør. Men det skal ikke være nogen undskyldning.

Det, jeg vil sige, er, at jeg under ingen omstændigheder vil mene, det er rimeligt at sige, at her er 120 mennesker, der skal optages efter lovens bestemmelser, men at vi lige springer over den der prøve, som ellers ligger i lovbestemmelserne. Og hvis vi skal til at snakke om, at det er synd for nogen – hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll ellers har tid et øjeblik – vil jeg sige det på den måde, at det da så først vil være synd for de mennesker, der næste gang skal gå op til den prøve, og som ikke kan bestå den. Så er det da synd for de mennesker, at de ikke var mellem de 120, der fik en såkaldt fribillet.

Lad os nu se det, som det er. De her mennesker har alle muligheder for at blive danske

statsborgere, og de bliver det sandsynligvis også om et halvt år. Jeg synes ikke, skaden er så stor.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er i anledning af hr. Simon Emil Ammitzbølls tale om, at det er smøl og langsomhed i ministeriet. Vil hr. Allan Niebuhr ikke give mig ret i, at når man står med konkrete problemer i retning af forlag, trykkerivirksomhed og andre ting, som jo simpelt hen ikke altid er nemme at få til at passe sammen, og at de måske ikke lige når at opfylde de terminer, der er, så er det ikke smøl og uduelighed, så er det altså et sammenfald af omstændigheder, som man faktisk i denne ufuldkomne verden bliver nødt til at acceptere?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg har ikke nogen som helst grund til at tro, at ministeren eller folk i Integrationsministeriet har valgt at være ligeglade med, hvor lang tid det tog at producere det her. Tværtimod ved jeg ud fra den snak, vi har haft, at det ærgrer mange, at det har taget længere tid, end man havde regnet med, at nå frem til det her resultat. Det her er ikke smøl eller på nogen som helst måde noget, man har gjort for at skade nogen. Produktionstiden har været, som den måtte være ude i det private erhvervsliv med hensyn til at få trykt de her ting og de prøver.

At begynde at snakke om smøl synes jeg er unfair over for mennesker, der har gjort deres ypperste for at blive færdige med materialet, der skal leve op til det nye lovforslag.

Formanden:

Vil hr. Søren Krarup have en kort bemærkning mere? Nej. Det vil hr. Bjørn Medom Nielsen derimod. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Der er en påfaldende modsætning imellem den meget fine tale, der bliver holdt ved indledningen her ved førstebehandlingen af tildeling af statsborgerskab, om, hvor vigtigt det er, og hvor meget det betyder, og den dybde, det har for de enkelte mennesker, og så det, der samtidig siges om, at det er ligegyldigt, om der er nogle, der fuldstændig uforvarende får skudt deres afgørelse et halvt år ud i tiden. Der er en fuldstændig modsætning.

Jeg hører hr. Allan Niebuhr bruge ordet fribillet om at blive undtaget, fordi man i systemet ikke har kunnet gøre sig færdig, men hvor ansøgeren har haft en forventning. Jeg vil gerne spørge ordføreren: Er det udtryk for, at der har været uddelt fribilletter i andre sammenhænge i forbindelse med statsborgerskabet, når man bruger det om de 120, der ikke får det her?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nej, det er ikke det, der er tilfældet, og jeg skal da beklage, hvis det falder nogen for brystet, at jeg brugte det moderne ord fribillet. Men jeg siger, at hvis der er 120 mennesker, hvorom vi vælger at sige, at de her mennesker ikke behøver gå op til den her prøve, hvordan ville man så stille sig, hvis der nu var et par mennesker eller fem, der ved næste optagelsesprøve ikke kunne klare den her test, og som faldt på det, som var det eneste grundlag for, at de ikke kunne blive danske statsborgere?

Det synes jeg ikke ville være rimeligt. Der var et demokratisk flertal, der ved den her lovs oprettelse i december 2005 besluttede, at sådan skulle det være. Det var et demokratisk flertal, der valgte det, og derfor må vi leve op til, at det var det ønske, der var. De skal op til den her prøve, og det kommer de, og så er de danske statsborgere ved næste lovforslag.

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg kan høre, at det er vigtigt for ordføreren, at det her med fribilletten ligger der, og det er også i orden. Men hvis der nu herimellem er en person, der har søgt ind på politiskolen, hvor man jo skal være dansk statsborger, og ikke kan komme ind nu, så skal vedkommende altså vente måske et helt år for at kunne komme ind. Er det ikke af en sådan karakter, at det får den konservative ordfører til at overveje, om vi alligevel ikke skulle tage fat på den her måde?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Hr. Bjørn Medom Nielsen ved jo lige så godt som jeg, at vi har debatteret det her emne i Indfødsretsudvalget. Jeg har meget stor respekt for det at blive dansk statsborger, men jeg har også stor respekt for det arbejde, der bliver lavet i ministeriet. Og jeg kan under ingen omstændighe-

der anerkende, at der er sket fejl i ministeriet med hensyn til det her.

Det er ærgerligt, og det ærgrer mange mennesker, at vi ikke nåede at blive færdig med det. Men jeg vil holde fast i at sige, at der er et demokratisk flertal i Indfødsretsudvalget, der er blevet enige om, at det her ikke er grundlag for, at der er mennesker, der ikke skal op til prøve. Vi holder fast i, at de mennesker skal op til prøven, når den nu foreligger, og at de så kan komme på næste års lovforslag.

Så jeg må afvise, at vi fra konservativ side vil gå ind på, at de her 120 mennesker eller nogle af dem vil slippe for at komme op til prøven.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg vil spørge ordføreren, om ordføreren har det ligesom jeg, for der er et eller andet, der skurrer i mine ører, når jeg sidder og hører debatten.

De øvrige ordførere kan vel ikke have det sådan, at hvis et ministerium løber ind i et problem af trykningsmæssig eller anden art med en indfødsretsprøve, som påkalder sig så stor interesse fra offentligheden, som den jo har gjort, så skulle man gøre, som hr. Simon Emil Ammitzbøll siger, at vi sætter os tre mand sammen, og så laver vi sådan et eller andet, og så sender vi det på gaden.

Det her er vel alvor. Nogle af os er da meget optaget af, at det at få dansk indfødsret er alvor, og derfor skal der vel også foregå et seriøst stykke arbejde. Man kan vel forestille sig, at hvis det seriøse arbejde løber på grund på et eller andet tidspunkt, så skal man vel tage det alvorligt. Ellers kan jeg næsten ikke forestille mig enden på den kritik, der kunne blive. Jeg spørger så ordføreren, om han har det ligesom mig.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det kan jeg da bekræfte. Jeg mener også, at det her skal bygge på seriøsitet, hvad jeg i øvrigt altid mener det skal gøre, når vi snakker om lovforslag. Det er måske netop det, der påligger en regering, når den fremsætter et lovforslag, nemlig at det bygger på et seriøst grundlag, at der ligger et veludført arbejde bag ved og ikke et tilfældighedsprincip eller en anden øjebliksspontantitet.

Her er et lovforslag, der fra starten af bunder i seriøst arbejde. Det seriøse arbejde har så betydning, at det har taget lidt længere tid, end man havde en forventning om, at lave det. Men det er

stadig væk bedre, at et lovforslag bunder i seriøsitet, frem for at man har lavet noget, der efterfølgende vil kunne kaldes lovsjusk.

Formanden:

Tak til hr. Allan Niebuhr. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

På vej til Christiansborg i dag gik jeg op ad hovedtrappen, og der var to store dannebrogslag på flagstængerne. Det gjorde mig selvfølgelig glad, og det mindede mig også om den dejlige begivenhed, det var, da vi i søndags havde statsborgerskabsdag. Der kunne vi jo møde alle disse folk, som havde fået dansk statsborgerskab, og byde dem velkommen. Det var de meget begejstrede for, og det var jeg personligt også meget begejstret for, fordi det var spændende at møde alle disse nye danskere.

I dag giver vi så dansk statsborgerskab til hen ved 3.000 mennesker. Det ærgrer selvfølgelig Det Radikale Venstre, at det ikke er langt flere, vi giver dansk statsborgerskab her i dag, men det skyldes jo de meget stramme regler, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har vedtaget.

Kl. 18.35

Men især ærgrer det mig, at vi ikke giver statsborgerskab til 120 mennesker mere. Venstre har valgt, at det er systemtænkningen, der skal gå forud for de menneskelige og individuelle hensyn. Og det har de så gjort sammen med Konservative og Dansk Folkeparti. Derfor er der 120 mennesker, som opfylder alle krav på nær indfødsretstesten, og som ikke kan få dispensation, på trods af at testen ikke foreligger.

Jeg må indrømme, at jeg synes, det er noget skuffende, at det samme flertal, der i sin tid lovede, hvornår testen skulle være færdig, ikke kan mande sig op til at give de 120 mennesker dispensation. Jeg havde sådan set haft en højere forventning til, at man ville tænke også på mennesker i den her sag.

Der er tale om, at folk ikke kan få bestemte typer af job, der er tale om, at folk ikke kan stemme, hvis der bliver folketingsvalg. Nu har vi så fået fru Britta Schall Holbergs ord for, at der ikke bliver folketingsvalg inden næste indfødsretslov. Det håber vi så at statsministeren har noteret, men jeg går ikke ud fra, at det retligt er muligt at komme efter fru Britta Schall Holberg eller statsministeren, hvis det løfte bliver brudt. Og derfor har de 120 mennesker intet som helst

at bruge det løfte til. Det er faktisk ikke de ord værd, som sætningen udgøres af.

Men når det er sagt, glæder vi os altså over alle disse nye danskere. Vi havde ønsket, der var flere, men nu har man altså valgt at stramme kravene. Næste gang bliver det endnu værre, der bliver der alt, alt for få, der får dansk statsborgerskab. Men det håber vi selvfølgelig at kunne rette op på, den dag det ikke er Dansk Folkeparti, der bestemmer, hvordan reglerne skal være.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Jeg var også med til statsborgerskabsdagen her sidste søndag. Det er første gang, jeg havde en mulighed for at deltage, og det var en utrolig opmuntrende dag på mange måder. Dels var det dejligt at se alle de glade mennesker, der kom langvejs fra for at markere, at de var blevet danske statsborgere, dels holdt Folketingets formand faktisk en ganske, ganske god tale til dem, og dels var der nogle episoder indimellem, som gjorde, at man ikke kunne lade være med at kigge lidt optimistisk på vores fælles fremtid, som det jo ellers nogle gange kan være lidt sort at se på.

F.eks. var der to mennesker, som pludselig fik øje på hinanden over bordet nede i lokalet, hvor vi var, og faldt hinanden om halsen. De havde siddet i samme asylcenter, de kom fra samme land, de havde ikke set hinanden, siden de fik opholdstilladelse, havde ikke rigtig kunnet finde ud af at finde hinanden igen, og mødtes så her på statsborgerskabsdagen, og det gik op for dem, at de begge to var blevet statsborgere via den samme lov. Det synes jeg var bevægende.

I det hele taget synes jeg, det er en bevægende dag, hver gang vi laver de her indfødsretslove. Jeg synes, det er en dejlig dag. Jeg synes, det er en dag, hvor man virkelig skal feste og sige velkommen til, den her gang, 1.878 personer.

Den eneste malurt, der er i bægre, er jo, at det burde have været langt flere. For det første burde de 120 have været på, for det andet ved vi, at folk er blevet afvist, fordi de ikke var i stand til at lære dansk i et tilstrækkeligt omfang af forskellige årsager, nogle af dem på grund af, at de har været udsat for tortur, nogle af dem fordi de var gamle, nogle af dem fordi de havde andre problemer med sig.

Den slags kunne vi før i tiden snakke om, før Dansk Folkeparti fik så meget at skulle have sagt over politik i Danmark, som de har nu. Da kunne vi finde en ordening, da kunne vi forhandle, da kunne vi få lidt forståelse frem i hinanden, når vi sad med de sager. Men nu er det systemet frem for mennesket, der tæller.

Det vil formentlig ikke blive ved at være sådan. Det ser jeg frem til vi en dag kan ændre på. Men foreløbig støtter vi i hvert fald selvfølgelig den her lov helhjetet og endnu engang velkommen til de 1.878.

Kl. 18.40

Formanden:

Tak til fru Pernille Frahm. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Også for Enhedslisten er det glædeligt, når man kan byde velkommen til så mange nye statsborgere, som står på det her lovforslag om indfødsrets meddelelse. Men det skal jo ikke afholde mig fra en undren, som tager udgangspunkt i, at vi i de senere mange år har haft mindre og mindre grund til at glæde os, fordi færre og færre opnår ret til et dansk statsborgerskab, og flere og flere bliver afholdt fra et dansk statsborgerskab.

I vores måde at tildele statsborgerskab på er der op til flere uforståelige bestemmelser. Vi har jo tidligere i dag haft en diskussion om værdier og rettigheder i det danske samfund. Nogle af de rettigheder, som vi har snakket om, er de demokratiske rettigheder. Det er f.eks. stemmeretten, det er retten til og muligheden for at søge et hvilket som helst arbejde og dermed forbedre ens muligheder for at fungere som en integreret del af det danske samfund endnu mere. Når man begrænser folks muligheder for at få statsborgerskab, så begrænser man også folks muligheder for at opnå de rettigheder, vi betragter som en væsentlig del af det danske samfund.

Det er jo meget specielt, at man nu har indført et system, hvor nogle af de demokratiske rettigheder bliver afhængige af, at man kan bestå en eksamen. Det er faktisk forholdsvis unikt, i forhold til hvordan folk normalt har nogle rettigheder som mennesker i det danske samfund.

En anden grotesk ting er jo, at man i dag har lavet en beslutning om, at folk skal kunne en vis mængde dansk, men adgangen til at få dispensation fra disse danskundskaber er blevet forbeholdt nogle, som har visse psykiske sygdomme, mens andre, der har andre psykiske syg-

domme, ikke kan få det. Det mener jeg i hvert fald kan være meget, meget svært at forklare, og det er i hvert fald svært at forstå.

Med de ord vil jeg bare sige, at det er godt og det er glædeligt, at vi får mange nye danske statsborgere. Det er trist, at vi i stadig større udstrækning, eller rettere sagt at et flertal i det her Folketing – regeringen og Dansk Folkeparti – afholder flere og flere fra at få det danske statsborgerskab. Jeg håber meget, at vi i løbet af udvalgsbehandlingen kan få en forståelse for, at i hvert fald de 120 mennesker, som er blevet afholdt fra at komme med på det her lovforslag, får mulighed for at komme det, fordi de intet forkert har gjort. De er blevet ramt af en forhatset lovgivning, og de er blevet ramt af, at systemet ikke har opfyldt sine forpligtelser.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 126:

Forslag til folketingsbeslutning om begrundelse på afslag på ansøgninger om indfødsret.

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Pernille Frahm (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl. (Fremsat 28/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 18.45

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

B 126 omhandler den situation, hvor en udlænding får afslag på at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, fordi det vurde-

res, at den pågældende kan være en fare for landets sikkerhed.

Forslaget indeholder to hovedpunkter, der vedrører dels begrundelsen for et sådant afslag, dels den manglende mulighed for at påklage afslaget.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at det med forslaget opnås, at Folketinget og regeringen tager hensyn til de internationale konventioner, som Danmark har ratificeret. Til det kan jeg sige: Det gør vi allerede.

I sager, hvor justitsministeren meddeler, at det af Politiets Efterretningstjeneste vurderes, at de pågældende kan være en fare for landets sikkerhed, forelægges ansøgningen for Folketingets Indfødsretsudvalg med indstilling om afslag på indfødsret.

Det grundlag for indstillingen, som justitsministeren måtte meddele integrationsministeren, videregives til Indfødsretsudvalget. Det kan derfor ikke forekomme, at Integrationsministeriet er i besiddelse af oplysninger vedrørende den vurderede sikkerhedsrisiko, som Indfødsretsudvalget ikke gøres bekendt med.

Behandlingen af indfødsretssager følger god forvaltningsskik. Når en person ikke optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, fordi det vurderes, at den pågældende kan være en fare for landets sikkerhed, gives der i overensstemmelse med principperne i forvaltningslovens § 24, stk. 3, ingen begrundelse. Det følger af bestemmelsen, at begrundelsens indhold kan begrænses, såfremt der er et helt særligt hensyn at tage til bl.a. offentlige interesser.

Efter den europæiske konvention om statsborgerskab er Danmark forpligtet til at sikre, at afgørelser om bl.a. afslag på statsborgerskab indeholder en skriftlig begrundelse. Det er dog et krav, at der i forbindelse med beslutninger, der involverer den nationale sikkerhed, alene skal gives et minimum af information.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at et afslag, hvor det undlades at give en ansøger oplysning om, at den pågældende antages at kunne være en fare for landets sikkerhed, er i overensstemmelse med konventionen.

Hvad angår påklage af afslag på indfødsret, har Danmark i forbindelse med ratifikationen af den europæiske konvention om statsborgerret taget forbehold over for den bestemmelse, som indeholder et krav om, at afgørelser, der vedrører bl.a. afslag på statsborgerskab, kan påklages til administrative myndigheder eller domstole i overensstemmelse med nationalret. Det har